

Sygn. akt VIII Ka 803/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie: Przewodniczący: SSO Irena Rybska

SSO Marzanna Chojnowska – spr

SSO Marek Wasiluk

Protokolant : Aneta Chardziejko

W obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Marka Żendziana

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2013 r. sprawy

1. K. W. (1)

Oskarżonego o czyny z art 289 § 3 kk w zb z art. 157§2 kk ; 13§1 kk w zw z art. 280§1 kk; art. 178a§1 kk

2. R. Ł.

Oskarżonego o czyny z art. 289§3 kk ; art. 13§1 kk w zw z art. 280§1 kk , art. 62 ustę1 Ustawy z dnia 29.07. 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 226§1 kk; art. 65§ 1 pkt 1 kw

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 15 lipca 2013 r.

sygn. akt. VII K 1151 /12

I .Uchyła zaskarżony wyrok w całości w stosunku do oskarżonego K. W. (1) , zaś w stosunku do oskarżonego R. Ł. odnośnie czynów zarzucanych mu w punktach 1, 2, 5 i 6 aktu oskarżenia i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania.

II. Utrzymuje wyrok w pozostałym zakresie wobec oskarżonego R. Ł. odnośnie czynu z art.65§1 pkt 1 kw.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. C. kwotę 516.60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) w tym kwotę 96.60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) podatku VAT tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu R. Ł. w postępowaniu odwoławczym.

IV. Zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

K. W. (1) i R. Ł. zostali oskarżeni o to, że:

1. W dniu 5 czerwca 2012 roku w B. w rejonie ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu używając wobec K. S. (1) groźby pozbawienia życia oraz przemocy w postaci bicia rękoma w twarz i kopania dokonali zaboru w celu krótkotrwałego użycia samochodu marki S. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że po uderzeniach i przewróceniu K. S. (1) zabrali mu kluczyki od pojazdu a następnie pojazdem tym wbrew woli pokrzywdzonego na zmianę jeździli na terenie

miasta i okolic powodując w ten sposób jego uszkodzenie na kwotę 1760,42 złotych na szkodę Z. S., przy czym w wyniku pobicia K. S. (1) doznał stłuczenia tkanek miękkich w okolicy kącika prawego ust i w okolicy stawu żuchwowego prawego, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni,

tj. o przestępstwo z art. 289 § 3 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w stosunku do K. W. (1) i przestępstwo z art. 289 § 3 k.k. w stosunku do R. Ł.;

2. W dniu 5 czerwca 2012 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu oraz ustalonymi nieletnimi, będąc we wnętrzu samochodu marki S., usiłowali dokonać rozboju na osobie K. S. (1) w ten sposób, że grożąc użyciem przemocy w postaci pobicia, co doprowadziło go do stanu bezbronności, zażądali od wymienionego wydania zegarka ręcznego oraz telefonu komórkowego, jednak wobec postawy pokrzywdzonego zamierzonego celu nie osiągnęli,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.;

a ponadto **K. W. (1)** został oskarżony o to, że:

3. W dniu 6 czerwca 2012 roku w B. na ul. (...) oraz (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikami badań: 0,65 mg/dm³ i 0,63 mg/dm³ prowadził w ruchu lądowym pojazd marki S. (...) o nr rej. (...),

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.;

a ponadto **R. Ł.** został oskarżony o to, że:

4. W dniu 6 czerwca 2012 roku w B. po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy Policji w związku z popełnionym przestępstwem w celu stworzenia fałszywych dowodów i skierowania postępowania karnego przeciwko innej osobie wprowadził policjantów dokumentujących czynności zatrzymania w błąd co do swej tożsamości podając do protokołu dane swego brata Ł. Ł.,

tj. o przestępstwo z art. 235 § 1 k.k.;

5. W dniu 6 czerwca 2012 roku B. przy ul. (...) w trakcie kontroli drogowej posiadał wbrew ustawie środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 0,12 grama,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

6. W dniu 6 czerwca 2012 roku w B. znieważył słowami wulgarnymi, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych polegających na zatrzymaniu osoby, funkcjonariusza Policji w osobie asp. B. M.,

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 15 lipca 2013 roku w sprawie sygn. akt VII K 1151/12:

I. Oskarżonego **K. W. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to za czyny opisane:

- w pkt 1 na mocy art. 289 § 3 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 289 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt 2 na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k., skazał go, zaś na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt 3 na mocy art. 178a § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 85 k.k. art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec **K. W. (1)** karę łączną wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

III. Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył K. W. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 6.06.2012 roku do dnia 8.06.2012 roku, tj. 3 dni.

IV. Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. W. (1) środek karny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku.

V. Oskarżonego **R. Ł.** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, z tym ustaleniem, że czyn opisany w pkt 4 polega na tym, że R. Ł. w dniu 6.06.2012 roku w B. po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy policji umyślnie wprowadził funkcjonariuszy policji w błąd co do tożsamości własnej osoby podając dane swojego brata Ł. Ł., tj. czyn z art. 65 § 1 pkt 1 k.w. i za to:

- za czyn opisany w pkt 1 na mocy art. 289 § 3 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt 2 na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k., skazał go, zaś na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt 4 na mocy art. 65 § 1 pkt 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) złotych;

- za czyn opisany w pkt 5 na mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt 6 na mocy art. 226 § 1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VI. Na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec R. Ł. karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

VII. Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył R. Ł. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia od 6.06.2012 roku do dnia 8.06.2012 roku, tj. 3 dni.

VIII. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec K. W. (1) i R. Ł. solidarnie obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Z. S. kwoty 1500 (tysiąc pięćset) złotych.

IX. Na mocy art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci suszu zioła konopi, opisanego k. 154v akt sprawy.

X. Na mocy art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci foliowej torebki i uszkodzonej fiki, opisanych k. 154v akt sprawy.

XI. Zwolnił oskarżonych K. W. (1) i R. Ł. od opłaty i pozostałych kosztów sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obaj oskarżeni.

K. W. (1) na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył orzeczenie Sądu I instancji w części dotyczącej zarzutów przedstawionych mu w punkcie 1 i 2.

Na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. skarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że K. W. (1) dopuścił się zaboru pojazdu w celu krótkotrwałego użycia przy pomocy groźby i przemocy oraz przestępstwa rozboju wobec pokrzywdzonego K. S. (1), podczas gdy:

a. dowody zgromadzone w sprawie nie dają ku temu podstaw, oskarżony K. W. (1) zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem nie przyznawał się do tych dwóch zarzutów, wyjaśnił jak przebiegało zajście, zaś świadkowie bezpośredniego przebiegu zajścia potwierdzili wersję oskarżonego K. W.;

b. dowody obciążające oskarżonego – to zmieniane zeznania pokrzywdzonego K. S. (1) (podawał różne wersje w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem) oraz jego ojca – Z. S., który nie uczestniczył w zajściu i nie podał skąd posiada wiedzę na temat jego przebiegu;

II. obrazę przepisów postępowania karnego – art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku, a polegającą na braku wszechstronnej analizy całokształtu materiału dowodowego polegającej między innymi na:

a. przyjęciu bezkrytycznym zeznań pokrzywdzonego za wiarygodne – pomimo, iż zmieniał on swą wersję, zaś naoczni świadkowie zajścia – świadek K. B., K. P. – podali przebieg zajścia zgodny z wersją oskarżonego K. W.. Babcia K. W. – świadek H. S. podała przed Sądem, iż przybyli do niej chłopcy w liczbie około 3 i że nie widziała, żeby ktoś był zastraszany;

b. uznaniu, iż rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego wynikały ze strachu K. S. przed oskarżonymi, pomimo iż nikt nie zgłaszał takiej przyczyny różnych wersji zeznań (szczególnie zaś pokrzywdzony), natomiast składanie fałszywych zeznań stanowi czyn przestępczy;

W oparciu o podniesione zarzuty oskarżony K. W. (1) na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie go od zarzutów określonych w punkcie 1 i 2, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z apelacji R. Ł. wynika, iż zaskarżył wyrok Sądu I instancji w części, tj. co do przypisania mu czynów opisanych w punktach 1, 2 i 5 aktu oskarżenia.

Z treści wywiedzionego środka odwoławczego wynika, iż wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału zgromadzonego w sprawie. Zdaniem skarżącego Sąd I instancji błędnie oparł poczynione ustalenia faktyczne na kłamliwych zeznaniach pokrzywdzonego, które są zwykłymi pomówieniami oskarżonych w celu wyłudzenia od nich pieniędzy.

R. Ł. podkreślił, iż K. S. (1) zmieniał zeznania w trakcie postępowania i o ile najpierw twierdził, że został napadnięty na ulicy (...), o tyle później stawiał się w prokuraturze celem ich odwołania. W ocenie skarżącego powodem takiego zachowania pokrzywdzonego nie była obawa przed oskarżonymi, lecz obawa przed odpowiedzialnością za składanie fałszywych zeznań. Nadto zdaniem skarżącego okolicznością przemawiającą za przyjęciem, że K. S. (1) chciał wyłudzić od oskarżonych pieniądze jest to, że oględziny pojazdu zostały przeprowadzone w warsztacie samochodowym, którego właściciel jest spokrewniony z pokrzywdzonym.

Skarżący zaznaczył również, że ujawniony w sprawie środek odurzający nie został znaleziony u niego, zaś zeznaniom policjanta wskazującemu na jego osobę, jako wyrzucającego go przez okno nie można dać wiary, albowiem było ciemno i funkcjonariusz nie mógł zauważyć kto wyrzuca przedmiotowy środek odurzający.

W oparciu o powyższe oskarżony R. Ł. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżonych w zakresie, w jakim ich autorzy wskazywali na konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania w dużej mierze zasługiwały na uwzględnienie. Okazało się bowiem, że Sąd I instancji w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego nie wyjaśnił w sposób należyty wszystkich okoliczności niezbędnych do ostatecznego wyrokowania.

Nie ulega wątpliwości, że dla ustalenia stanu faktycznego w zakresie czynów zarzuconych oskarżonym w punkcie 1 i 2 aktu oskarżenia zasadnicze i podstawowe znaczenie miała ocena zeznań pokrzywdzonego K. S. (1). Jest to istotne w tym kontekście, że oskarżeni K. W. (1) oraz R. Ł. konsekwentnie nie przyznali się do popełnienia tych czynów, a ponadto K. W. (1) w swoich wyjaśnieniach przytoczył odmienną wersję wydarzeń. Również K. B. oraz

K. P. uczestnicy wydarzeń z dnia 5 czerwca 2012 r. w swoich zeznaniach zanegowali taki przebieg zdarzeń jaki prezentował pokrzywdzony. W związku z powyższym kluczowym dowodem dla przypisania sprawstwa oskarżonym w zakresie czynów 1 i 2 były zeznania pokrzywdzonego. Stąd też po stronie Sądu I instancji istniał obowiązek szczególnie skrupulatnego przeanalizowania jego depozycji składanych na poszczególnych etapach postępowania w powiązaniu z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Analiza treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy temu zadaniu nie sprostał. Sąd I instancji co prawda wskazał, że oceniając wiarygodność zeznań świadka K. S. (1) miał na uwadze rozbieżności w jego zeznaniach oraz, że rozbieżności te są na tyle istotne, że wymagają omówienia (k.395), przy czym w dalszej części swoich rozważań dotyczących oceny tego dowodu skoncentrował się tylko i wyłącznie na wskazaniu przyczyn, z powodu których w trakcie pierwszego przesłuchania pokrzywdzony zataił fakt, że znał oskarżonych i ograniczył się jedynie do opisywania ich wyglądu. Sąd w żaden sposób nie ustosunkował się do rozbieżności rzeczywiście zachodzących w zeznaniach K. S. (1) i nie podjął próby ich wyjaśnienia, na co również, w swoich apelacjach zwracali uwagę oskarżeni. Sprzeczności w zeznaniach pokrzywdzonego występowały przede wszystkim w tej części jego zeznań, w których odnosił się on do czynów zarzuconych oskarżonym w pkt 1 i 2 aktu oskarżenia, a więc dotyczących zaboru pojazdu w celu krótkotrwałego użycia oraz usiłowania dokonania rozboju na jego osobie. Sąd I instancji nie wskazał, które za złożonych przez pokrzywdzonego zeznań uznał za wiarygodne i w jakiej części, wskazując ogólnie, że stan faktyczny ustalił w oparciu o częściowe zeznania świadka K. S. (1) i wyliczył wszystkie karty akt sprawy, na których znajdowały się zeznania pokrzywdzonego, co mając na uwadze zachodzące w nich rozbieżności nie było prawidłowe.

Najpoważniejszych uchybień Sąd Rejonowy dopuścił się zaniechując wnikliwej analizy treści poszczególnych zeznań pokrzywdzonego w zakresie w jakim dotyczyły one przypisania oskarżonym popełnienia czynu opisanego w pkt 2 aktu oskarżenia. Zgodnie z pierwszymi chronologicznie depozycjami pokrzywdzonego złożonymi w dniu 06 czerwca 2012 roku usiłowanie dokonania rozboju na jego osobie miało mieć miejsce po powrocie do B.. Wskazał on bowiem: „Jeżdżąc po osiedlach (...) jeden z tych chłopaków, siedzący na miejscu pasażera, powiedział do mnie żebym oddał mu swój zegarek, bo jak nie oddam to wywożą mnie do lasu. Nie używał wobec mnie żadnej przemocy fizycznej, tylko słownie groził wywiezieniem do lasu” (k. 28). Podczas drugiego przesłuchania świadek wskazał, że usiłowanie rozboju miało miejsce podczas podróży z ulicy (...) w B. do miejscowości, w której mieszkała babka K. W. (1) – „Wtedy też R. powiedział do mnie: dawaj telefon, bo jak nie to wywieziemy cię do lasu i będziemy cwelić” (k. 71). Inaczej całą sytuację pokrzywdzony przedstawił podczas przesłuchania w dniu 11 czerwca 2012 roku. Wskazał wówczas, że K. W. (1) zawiózł wszystkich do swojej babki w okolicy Ł. i sam do niej wyszedł. Następnie dodał „Wtedy siedziałem z tyłu i właśnie wtedy R. zażądał ode mnie telefonu i zegarka, a ja powiedziałem, że nie mam telefonu i zegarka też nie zabrali” (k. 135).

Analiza przytoczonych wyżej fragmentów wypowiedzi K. S. (1) prowadzi do przekonania, że w jego zeznaniach odnoszących się do czynu z punktu 2 aktu oskarżenia istnieją znaczne sprzeczności. Dotyczy to nie tylko określenia czasu i miejsca usiłowania rozboju na jego osobie, ale również osób, które były wówczas obecne w samochodzie. Z ostatnich zeznań pokrzywdzonego wynika bowiem, iż podczas wypowiedzania słów przez R. Ł., K. W. (1) w ogóle nie było w pojeździe, co niewątpliwie ma znaczenie dla określenia zakresu jego odpowiedzialności karnej i możliwości przypisania mu popełnienia tego czynu. Sąd orzekający nie wyjaśnił powyższych rozbieżności, a pomimo tego przyjął, że obaj oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu oraz z ustalonymi nieletnimi, będąc we wnętrzu samochodu marki S., usiłowali dokonać rozboju na osobie K. S. (1).

W tym zakresie istotnym jest, że Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania świadka H. S., które pozostają w oczywistej sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego z dnia 11 czerwca 2012 roku. Świadek bowiem podnosiła, że K. W. (1) przyjechał do niej wraz z dwoma lub trzema kolegami, którzy weszli do domu i usiedli w kuchni przy stole. Oskarżony wraz z kolegami chciał przenocować w domu swojej babki, ale wobec tego, że było ich za dużo nie uzyskał na to zgody (k. 147). Na terminie rozprawy w dniu 28 maja 2013 roku świadek wskazała, że jej wnuk mógł być w towarzystwie czterech osób (k. 308). Natomiast K. S. (1) wskazywał, że K. W. (1) sam wszedł do domu swojej babci.

Podsumowując, z przytoczonych powyżej względów ustalenia Sądu I instancji w tym zakresie należało uznać za dowolne. Sąd I instancji nie dokonał rzetelnej, wnikliwej i wszechstronnej oceny w/wymienionych dowodów. W szczególności nie wiadomo w jakiej części i dlaczego Sąd I instancji dał wiarę pokrzywdzonemu, skoro z jednej strony

czyni na ich podstawie ustalenia faktyczne, a następnie uznaje za wiarygodne zeznania H. S., które stoją z nimi w oczywistej sprzeczności, kwestia ta powinna zostać w sposób niebudzący wątpliwości wyjaśniona,

Abstrahując od tego, czy K. W. (1) był wówczas w samochodzie czy też nie (czego ostatecznie Sąd I instancji w sposób prawidłowy nie ustalił), podkreślić, że współsprawstwo zachodzi, gdy dwie lub więcej osób, działając w porozumieniu wspólnie dokonują czynu zabronionego. Nie ulega zatem wątpliwości, że konstytutywnymi elementami współsprawstwa są „wspólne wykonanie czynu zabronionego” (element przedmiotowy) oraz „porozumienie” (element podmiotowy) – por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2001 roku w sprawie sygn. akt V KKN 730/98, Lex 52008. Znamionym jest, że porozumienie musi nastąpić przed lub w trakcie realizacji czynu zabronionego, przy czym jego forma jest dowolna, a istotę wyczerpuje uzgodnienie popełnienia wspólnie przestępstwa.

Przenosząc powyższe na stan faktyczny niniejszej sprawy stwierdzić trzeba, że Sąd I instancji przyjmując, iż K. W. (1) i R. Ł. w ramach współsprawstwa usiłowali dokonać rozboju na osobie pokrzywdzonego de facto nie wykazał istnienia powyższych przesłanek, a w szczególności istnienia elementu podmiotowego w postaci porozumienia. Ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że K. W. (1) nie bronił pokrzywdzonego, a zatem swoim zachowaniem dowiódł, że akceptuje działanie R. Ł.. Oczywistym jest, że tylko na tej podstawie nie sposób jest przyjąć, iż obaj oskarżeni działali w ramach współsprawstwa.

Zdaniem Sądu odwoławczego powyższe uchybienia musiały skutkować uchYLENIEM zaskarżonego wyroku w zakresie czynu z punktu 2 aktu oskarżenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Również przypisując oskarżonym popełnienie czynu opisanego w pkt 1 aktu oskarżenia Sąd I instancji nie ustrzegł się uchybień. W tym zakresie należy zwrócić uwagę, że treść ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego pozostaje w sprzeczności z treścią zarzutu przedstawionego oskarżonym. Należy bowiem wskazać, że zgodnie z opisem czynu zawartym w zarzucie K. W. (1) oraz R. Ł. zaboru pojazdu w celu krótkotrwałego użycia mieli się dopuścić w dniu 5 czerwca 2012 r. w B. w rejonie ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu używając przemocy w postaci bicia rękoma w twarz i kopania (...). Tymczasem z treści poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych wynika, że K. W. (1) stosował wobec K. S. (1) przemoc w postaci uderzenia pięścią w twarz i przewrócenia na ziemię, co miało miejsce pod aresztem na ul. (...) (k. 390). Również w ramach rozważań prawnych Sąd I instancji wskazywał „raz jeszcze trzeba podkreślić, że przestępstwo opisane w pkt 1 wyroku zostało zrealizowane w momencie, gdy po przewiezieniu oskarżonych i innych towarzyszących osób K. W. (1) zabrał K. S. (1) kluczyki od samochodu i nie chciał ich wydać. Poza tym przewrócił go i uderzył” (k. 396). Powyższe sugeruje, że Sąd I instancji przyjął, że do popełnienia czynu polegającego na zaborze pojazdu w celu krótkotrwałego doszło na ul. (...) w B., a nie jak przyjęto w zarzucie na ul (...). W związku z powyższym Sąd dokonując odmiennych ustaleń faktycznych winien w tym zakresie zmodyfikować opis czynu, w taki sposób, aby zachodziła zgodność pomiędzy jego treścią, a poczynionymi przez Sąd ustaleniami faktycznymi.

Ponadto również jeśli chodzi o czyn opisany w pkt 1 aktu oskarżenia Sąd Odwoławczy dostrzega braki w zakresie wszechstronnej i pogłębionej oceny zeznań pokrzywdzonego. K. S. (1) w poszczególnych złożonych przez siebie zeznaniach odmiennie wskazywał moment, kiedy doszło do użycia w stosunku do niego przemocy oraz zaboru pojazdu. W pierwszych złożonych przez siebie zeznaniach przytoczył, że w czasie gdy jechał ze swojego miejsca zamieszkania po swoją mamę zatrzymał się przed przejazdem kolejowym w okolicach ul (...) wtedy otworzyły się drzwi od samochodu i został uderzony jeden raz ręką z pięści w twarz i wyciągnięty z samochodu. Następnie jeden z mężczyzn, który go uderzył zajął miejsce kierowcy, pokrzywdzony zaś został umieszczony na miejscu z tyłu za fotelem kierowcy i wtedy został uderzony łokciem w twarz (k. 27). Podczas kolejnego przesłuchania pokrzywdzony wskazywał, że do najpierw zawiózł oskarżonych i towarzyszących im nieletnich na ul. (...), tam K. W. (1) zabrał mu kluczyki i gdzieś poszli. Po powrocie K. W. (1) kazał mu wysiąść z samochodu, uderzył go z łokcia w szczękę, później kopnął go w plecy i znowu uderzył pięścią w twarz i przewrócił go na ziemię (k. 70v). Z kolei w trakcie następnego przesłuchania opisując przebieg wydarzeń, które miały miejsce przy ul. (...) opisywał uderzył mnie pięścią w szczękę, potem łokciem w szczękę i kopnął nogą, ale się schyliłem” (k. 135). Natomiast na etapie postępowania sądowego wskazywał chciałem zaczekać na nich w samochodzie, ale kluczyki zostały wyjęte ze stacyjki. Musiałem iść z nimi, dostałem kilka uderzeń i wtedy już nie chcieli oddać mi kluczyków” (k. 306-306v). Powyżej przytoczone fragmenty zeznań pokrzywdzonego wskazują na

istotne rozbieżności w zeznaniach, których Sąd I instancji nie rozważył i nie wskazał, które z zeznań złożonych przez pokrzywdzonego stanowiły podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych i z jakiego powodu zostały zanegowane inne. Wobec ujawnionych sprzeczności niemożliwym jest, aby podstawę do ustaleń faktycznych tworzyły. Zwraca również uwagę, że jeśli chodzi o zakres i formy stosowanej przez oskarżonych wobec pokrzywdzonego przemocy brak jest korespondencji pomiędzy ustaleniami Sądu Rejonowego, a opisem przypisanego im czynu.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał również, że uchybienia, których dopuścił się Sąd Rejonowy również w tym zakresie powinny skutkować uchyleniem rozstrzygnięcia w zakresie czynu opisanego w pkt 1 aktu oskarżenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Należy wskazać, że w złożonych apelacjach oskarżeni podważali przypisanie im popełnienia czynów opisanych w pkt 1 i 2 aktu oskarżenia, nie negując swojego sprawstwa w pozostałym zakresie. Sąd Okręgowy uchylił jednak również rozstrzygnięcia dotyczące czynów opisanych w pkt 3, 5 i 6 aktu oskarżenia. Sąd podejmując taką decyzję miał na uwadze, że obie wniesione w sprawie apelacje były na korzyść oskarżonych, zatem Sąd Okręgowy ferując swoje rozstrzygnięcie musiał baczyć by nie pogorszyć sytuacji oskarżonych. Kluczowe znaczenie dla tej oceny miały orzeczone wobec oskarżonych kary łączne w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności. Sąd I instancji wymierzając w stosunku do K. W. (1) i R. Ł. kary łączne określił ich wysokość stosując zasadę tzw. absorpcji, tj. wymiar kary łącznej odpowiadał wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, która pochłonęła wszystkie orzeczone kary łagodniejsze. W tym konkretnym wypadku, była to kara orzeczona za przypisane im przestępstwo usiłowania rozboju. Z uwagi na uchybienia, których dopuścił się Sąd I instancji orzeczenie, co do tego czynu nie mogło się ostać i podlegało uchyleniu do ponownego rozpoznania. W związku uchyleniem tego rozstrzygnięcia rozwiązaniu uległby również węzeł kary łącznej, w związku z powyższym kary orzeczone za pozostałe przestępstwa polegałyby odrębnemu wykonaniu. Wobec powyższego takie rozstrzygnięcie należałoby ocenić jako pogarszające sytuację oskarżonych i naruszającą zakaz reformationis in peius. W związku z powyższym Sąd uchylił zaskarżony wyrok w całości w stosunku do K. W. (1), zaś w stosunku do oskarżonego R. Ł. odnośnie czynów zarzuconych mu w pkt 1, 2, 5 i 6 aktu oskarżenia i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Rejonowemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania. Z kolei w zakresie czynu z art. 65 § 1 pkt 1 k.w. zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, albowiem jako wykroczenie nie pozostawał on w realnym zbiegu z przestępstwami.

Sąd przy ponownym rozpoznaniu sprawy powinien w sposób wnikliwy przeanalizować zeznania K. S. (1), w tym zwrócić uwagę na pojawiające się w nich sprzeczności i wyjaśnić sygnalizowane powyżej wątpliwości. Sąd winien również zeznania te poddać wszechstronnej ocenie w powiązaniu z całokształtem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w sposób przekonujący uzasadnić zajęte stanowisko zwłaszcza mając na uwadze, że zeznania pokrzywdzonego kluczowe dla przypisania oskarżonym sprawstwa czynów opisanych w pkt 1 i 2 aktu oskarżenia. Dopiero po dokonaniu oceny tych środków dowodowych na podstawie art. 7 kpk. możliwe będzie poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy powinien również baczyć, by poczynione przez niego ustalenia faktyczne korespondowały z treścią zarzutów przedstawionych oskarżonym i w razie konieczności powinien dokonać w nich stosownych modyfikacji.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 – tekst jednolity).

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., zwalniając oskarżonych od ich ponoszenia. Powyższe jest skutkiem uznania Sądu Okręgowego, iż uiszczenie kosztów sądowych przez K. W. (1) i R. Ł. – przy uwzględnieniu ich aktualnej sytuacji osobistej i finansowej – byłoby dla nich zbyt uciążliwe.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.